

най-меката чужда власт не могат да се ползуват нито от политическата свобода, нито от своята народност; а безъ тѣзи блага предпочително е човѣкъ да лежи два аршина подъ земята“.

Ето афектация на възмущението (при наранена национална гордостъ), съ яркото видение — метонимия:

„Толкова народи се хвалятъ съ свободно отечество и съ народна автономия, а пъкъ ние леко пренасяме като виждаме лицето на България опозорено, тѣлото разкъсано, царската мантия замѣнена съ дрипи, а златниятъ скиптеръ, който блестѣлъ нѣкогажъ, захвърленъ съ презрение“.

2. ОБРАЗЕНЪ И СЕНТЕНЦИОЗЕНЪ СТИЛЪ. — Великолепни сж нѣкои сравнения на Селимински, когато тѣ иматъ непосредствена връзка съ образната му мисълъ и искатъ да засилатъ, да наложатъ дадена по-обща представа, чрезъ притеглянето на нѣщо по-конкретно. Тѣ указватъ на единъ личенъ тонъ въ мисълъта и въ езика, дори когато сж подсказани отъ четивото му (древнитѣ автори или Библията). Въ тѣхъ лежи нѣкаква особена динамика, нѣкаква първична сила на убежденията — толкова тѣ изтичатъ направо отъ съзерцанието и указватъ на нетърсени нагледи за абстрактното, разсждъчното, което трѣбва да се схване ясно или вдълбочи и наложи на волята. Бичувайки веднажъ „сатанинскитѣ дѣла“ на фанариотскитѣ духовници, които „като безсловесни животни“ продължавали „да се търкалятъ въ развратъ“, Селимински изтъква какъ българскитѣ младежи се били отварили отъ владицитѣ-гърци, които отклонявали народа ни „отъ пътя на истината“. И, попадналъ на нѣкои драстични изрази, които най-вѣрно превеждатъ афекта му, той продължава, подпомогнатъ отъ живото си въображение:

„Висшето духовенство бѣше безводенъ изворъ, въ който жадниятъ никогажъ не намираше вода, за да утоли нравствената си жажда. Владицитѣ приличаха на облаци, гонени отъ буря, които винаги затъмняваха народа ни съ най-дълбокъ мракъ, но никогажъ не напояваха изсушената духовна почва на нашия народъ, за да произведе добъръ плодъ“.

И по-нататкъ, все тъй гнѣвно възбуденъ и въ библейски стилъ, той нарича българскитѣ младежи чада на свѣтлината, които се противопоставятъ на „толкова силни адски легиони“ отъ Фенеръ. Убеждението си, че револю-